

bé d'uns altres temes. Pel que fa a la literatura moderna, s'ha concentrat en la poesia de Pere Gimferrer («Barcelone dans l'oeuvre de Pere Gimferrer: lieux de mémoire et métaphores identitaires», a *La ville dans le monde ibérique et ibéro-américain*, 1995). No obstant això, la seva dedicació màxima continua essent Ausiàs March, de qui ha esdevingut una de les primeres figures especialitzades.

Gràcies a la col·laboració de Marie-Claire Zimmermann, la Universitat de París s'ha ofert a ser la seu del Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, previst per a l'any 2000.

Ha rebut el Premi Catalònia de l'IEC (1993) pel conjunt dels seus treballs sobre literatura catalana.

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Max W. Wheeler

Nat a Londres el 1946.

Es formà als Estudis Universitaris Catalans, a la Universitat de Barcelona i a la d'Oxford. Es llicencià en aquesta darrera el 1972 i s'hi doctorà el 1975 amb la tesi *Some rules in a generative phonology of modern Catalan*, que obtingué el Premi Nicolau d'Olwer de l'IEC i fou la base del seu llibre *Phonology of Catalan* (1979).

El 1971 guanyà una beca per a fer una estada de divuit mesos a Barcelona amb l'objectiu d'estudiar la llengua i la literatura catalanes. Des de l'any 1989, és professor de lingüística a l'Escola de Ciències Informàtiques i del Coneixement de la Universitat de Sussex (Gran Bretanya). Anteriorment, ho havia estat a la Universitat de

Liverpool (1973-1989), on engegà els estudis de lingüística.

Com a professor de lingüística general, ha fet cursos de les més diverses disciplines lingüístiques (de la lingüística estricta a la psicolingüística i la sociolingüística, la fonètica i la fonologia, la lingüística històrica i algunes altres). Ha orientat la seva activitat de recerca cap a la fonologia i la morfologia de les llengües romàniques, especialment del català, i cap a la teoria del canvi lingüístic, qüestions sobre les quals ha publicat molts articles en revistes i altres publicacions especialitzades, tant europees com catalanes («Els estudis catalans a les universitats de les illes Britàniques», *Estudis de Llengua i Literatura Catalanes*, 1982; «Els enllaços fònics: un nou plantejament», *Folia Phonetica*, 1984; «Catalan sandhi phenomena», *Sandhi Phenomena in the Languages of Europe*, Berlín, 1986; «Changing inflection: Verbs in north west Catalan», *Hispanic Linguistic Studies in honour of F. W. Hodcroft*, 1993; «La primera persona del present d'indicatiu, pot haver-hi més a dir-ne?», *Miscellània d'homenatge al professor Antoni M. Badia i Margarit*, 1996, etc.).

És autor, amb A. Yates i N. Dols, d'una *Catalan Reference Grammar*, que és previst que aparegui enguany a Routledge. Té també en preparació un llibre sobre fonologia catalana per a l'Oxford University Press i un altre sobre el desenvolupament de la morfologia verbal catalana per a les Publicacions de la Universitat de València. Durant molts anys, ha ressenyat la producció lingüística catalana i castellana per a *The Year's Work in Modern Language Studies*. Ha escrit articles sobre lingüística a la *Gran enciclopèdia catalana. Suplement 1*.

És editor de *Transactions of the Philological Society* i secretari de publicacions de la Societat Filològica des del 1989. Ha estat també secretari (1980-1985) i president (1993-1996) de la Societat Anglocatalana.

Ha rebut, a més del Premi Nicolau d'Olwer, el Premi Pompeu Fabra de l'IEC (1973) pels seus treballs sobre aspectes sintàctics i lexicals del català medieval («*Estar i anar amb gerundi en Tirant lo Blanc i en Curial e Güelfa*», als *Estudis Romànics*, 1981).

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Beatrice Schmid

Nada a Rohr (Argòvia, Suïssa) el 1952.

Estudià filologia iberoamericana, filologia eslava i història a la Universitat de Basilea (Suïssa), on es llicencià (1978) després de passar un examen sobre català antic. Es doctorà (1985) a la mateixa universitat amb una tesi dirigida per G. Colón sobre la «traducció al valencià» del *Blanquerna* per Bonllavi. Ha ampliat estudis a les universitats de Saragossa, Valladolid, Sofia i Leningrad i a l'Institut d'Estudis Catalans (1974). El 1984 féu una estada d'investigació a Barcelona amb una beca del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

En la seva tesi doctoral, publicada posteriorment (1988) amb el títol *Les «traduccions valencianes» del Blanquerna (València*

1521) i de la Scala Dei (Barcelona 1523). *Estudi lingüístic*, féu una anàlisi sobre l'evolució diacrònica i diatòpica del català durant els segles XIV, XV i XVI. El llibre ha esdevingut una obra de referència per a la història de la llengua catalana i és utilitzat com a text de base en unes quantes universitats.

Actualment, és una de les catalanòfiles més importants. La seva sòlida formació de romanista l'ha posada activament al servei de la llengua catalana. Parla el català com si fos la seva llengua pròpia i des de l'any 1984 és lectora de llengua i filologia catalanes a la Universitat de Basilea. Anteriorment (1987-1994), havia estat lectora de lingüística iberoromànica a la mateixa universitat. A més de la seva llengua materna (alemany i suïssòalemany), parla totes les llengües romàniques i el rus, i té sòlids coneixements d'hebreu i de grec.